

WSPOMNIENIE (16.10.1931 - 4.02.2009)

Bożena Gadzińska

Przez niemal 30 lat była dla mnie po prostu panią Bożeną, sąsiadką z bloku, od zawsze mijaną przy skrzynkach na listy, w windzie, w sklepie, na ulicy.

Miłą, starszą panią o szerokim, promiennym uśmiechu i... życzliwym kierowcą, który wyjeżdżając swoim fiatem cinquecento z blokowego garażu, zawsze uśmiechał się zza szyby, przepuszczając pieszych. Nie znałem nawet jej nazwiska. Gdy przy wejściu do budynku pojawiła się klepsydra, musiałem dopytać inną sąsiadkę, kto to zmarł. Wtedy usłyszałem słowa: „To ta tancerka”. Wtedy też dopiero zacząłem dowiadywać się faktów z życia i kariery Bożeny Gadzińskiej.

Urodziła się w 1931 roku w Radomsku. Debiutowała na scenie jeszcze jako nastolatka w Gdańsku w roku 1950 rolą w „Strasznym dworze” Moniuszki. Przez krótki czas pracowała w Poznaniu, ale głównym miejscem jej pracy była stolica. Występowała najpierw w Operze Warszawskiej, potem w odbudowanym po wojennych zniszczeniach Teatrze Wielkim. Tańczyła m.in. Kusicielkę w „Panu Twardowskim” Ludomira Różyckiego, Przewodzącą Grupy Czarnej w „Święcie wiosny” Igora Strawieńskiego, Nimfę w „Dafnis i Chloe” Maurice’a Ravela, Macochę w „Kopciuszku” Sergiusza Prokofiewa, Bachantkę w „Hrabinie” Stanisława Moniuszki. Występowała u czołowych reżyserów, obsadzali ją m.in. Bronisław Dąbrowski, Jerzy Merunowicz, Konrad Swinarski, Maria Fołtyn.

Przy realizacji niektórych przedstawień pełniła funkcję asystenta choreografa. Po zakończeniu kariery tancerki pracowała jako pedagog baletu.

W 1979 roku otrzymała odznaczenie Zasłużonego Działacza Kultury. Była członkiem ZASP-u. Zmarła 4 lutego 2009 roku po ciężkiej chorobie. Spoczywa na cmentarzu Komunalnym Północnym na Wólce Węglowej. ●